

ΗΘΟΓΡΑΦΙΑΙ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

ΣΤΡΑΒΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

— Ἐλεημοσύνη, χριστιανοί! Στραβὸς ἄνθρωπος εἶμαι! Θεόστραβος! Κόσμο ἀκούω καὶ κόσμο δὲν βλέπω! Κάντε μιὰ ἐλεημοσύνη γιὰ τὰ πεθαμμένα σας!

Ἡ σκηνὴ εἰς μίαν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Προαστείου ἐκεῖ πλησίον τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ὅπου ὁ στραβὸς ἄνθρωπος ἔχει ἀπλώσει ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τὸ μανδύλιον του καὶ δέχεται τοὺς ὀβολοὺς τῶν φιλανθρώπων διαβατῶν μὲ χιλιάς δυὸ εὐχὰς καὶ ἄλλας τόσας παρακλήσεις.

Τέσσαρες μικροὶ λίθοι τοποθετημένοι εἰς τὰ τέσσαρα ἄκρα τοῦ μανδυλίου τὸ προφυλάττουν ἀπὸ τὰς αἰφνιδίας ἐπιθέσεις τοῦ ἀνέμου, ὅστις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν πνέει σφοδρὸς σηκώνων νέφη κονιορτοῦ καὶ ἀναγκάζων τὸν ἀτυχῆ ἐπαίτην νὰ τρίβῃ τὰ σβυσμένα μάτια του καὶ νὰ ἀναφωνῇ ἀπὸ κωμικοτραγικῆς συνηθείας :

— Οὐφ! Αὐτὸς ὁ διαβολόκαιρος! μ' ἐστράβωσε.

Εἶνε ἡ ὥρα καθ' ἣν ἔχει τελειώσει ἡ ἐκκλησία καὶ οἱ πιστοὶ καὶ αἱ πισταὶ διέρχονται ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου μὲ τὸ ἀντίδωρον τυλιγμένον εἰς τὸ μεταξωτὸ μανδυλάκι των προσεκτικὰ-προσεκτιλά, νὰ μὴ πέσῃ κανένα ἅγιον ψίχουλο χάμου, ἀπὸ τὸ πόρτο, τοῦ ὁποίου τὸ καλλίτερον μέρος ἔχει πιάσει, ὡς ἄλλος Ἕλληνα καὶ ἄγρυπνος τελωνοφύλαξ, ὁ τυφλός.

Ἦδη ἀπὸ πολλῆς ὥρας ἓνα χαμίνι ἔχει τοποθετηθῆ εἰς τὴν ἄλλην πλευρὰν τῆς γωνίας, παραπλεύρως τοῦ ἐπαίτου καὶ μὲ λαίμαργα βλέμματα μετρᾷ τὰ γάλικινα νομίσματα, τὰ ὅποια εἶνε ἐσκορπισμένα ἔμπροσθέν του.

Μία πεντάρα ἰδίως, εἰς τὴν ἄκρην ἐντελῶς πεταμένη πρὸς τὸ μέρος τὸ ἰδικόν του τοῦ ἔχει ἀπορροφήσει τὸ μεγαλειότερον μέρος τῆς προσοχῆς καὶ ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοὶ του παίζουσι πρὸς ὅλα τὰ σημεῖα, τὰ γάλικινα καὶ τὰ νίκελ, τῆς τεραστίας μανθῆλας τοῦ ἐπαίτου, ἡ ψυχὴ του πάλιν

τοὺς ἐπαναφέρει εἰς ἐκείνην, καὶ τοὺς προσηλώνει πότε ἀγρίως καὶ πότε ἀπείρως τρυφερῶς ἐπ' αὐτῆς.

Ἄλλὰ καὶ αἱ χεῖρές του δὲν μένουσι ἐντελῶς ἀδρανεῖς, οὐδ' ἐντελῶς ἀσυγκίνητοι ἀπὸ τὰ τρυκιμιώδη αἰσθήματα, τὰ ὅποια ἔχουσι θέσει εἰς ἀπεριόριστον ἐντασιν ὀλόκληρον τὸ νευρικὸν σύστημά του.

Πλέον ἢ ἅπαξ καὶ αὐταί, σιγά-σιγά, ἐτεντώθησαν μέχρι τῆς ποθητῆς πεντάρας καὶ ἄλλο τόσον πάλιν ἐμαξεύθησαν δειλὰ ἀπὸ ἓνα κίνημα ἢ ἓνα αἰφνίδιο βήξιμο τοῦ ἐπαίτου, ἢ τὸ ἄκουσμα τοῦ πατήματος ἐνὸς διαδάτου.

*

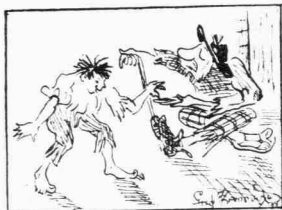
Πλησιάζει ἡ μεσημβρία.

Τρεῖς ὀλόκληρα ὥρα ἀγωνίας ἀνωρελοῦς, ματαίας, διὰ τὸ χαμίνιον τὸ ὅποιον τώρα ἀρχίζει νὰ βλέπη αἰθριώτερον ὀρίζοντα.

Κανεὶς δὲν διαδαίνει: πλέον ἐκεῖθεν.

Μόνον ἀπὸ τὸ ἀντικρινὸν παράθυρον τοῦ ἐπάνω πατώματος μία ὑπηρετρία ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν γρίλιαν τῶν μισοκλεισμένων παραθυροφύλλων ξελαρυγγίζεται φωνάζουσα τὸν μπακάλη.

Τὸ χαμίνιον νομίζει, ὅτι ἔφθασεν ἡ στιγμή νὰ πραγματο-

ποιήσῃ τὸ παλαιὸν σχέδιόν του καὶ νὰ ικανοποιήσῃ τὸν δια-
καίοντα ἀπὸ τόσης ὥρας τὰ στήθη του πόθον.

Πλησιάζει λοιπὸν ἀκόμη ἐγγύτερον πρὸς τὸ σημεῖον τῆς
προβολῆς, οὕτως ὥστε ὁ ὤμος του ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν μὲ
τὸν ὤμον τοῦ τυφλοῦ, ρίπτει ἓνα τελευταῖον βλέμμα γύρω-
θέν του καὶ κατόπιν δειλὰ-δειλὰ ἀπλώνει τὸ χεῖρ του εἰς τὸ
μανδύλιον, ἐνῶ ὅλη ἡ ἀγωνία τῆς ψυχῆς του καὶ ὁ φόβος καὶ
τόσα ἄλλα συναίσθηματα κατοπτρίζονται μέσα εἰς τοὺς πεν-

τωμένους ὀφθαλμούς του, καὶ
ὅλα του αἱ δυνάμεις φαίνον-
ται νὰ ἐξαντλοῦνται εἰς μίαν
τελευταίαν προσπάθειαν νὰ
μὴ τὸν ἀκούσῃ, νὰ μὴ τὸν
ἀντιληφθῇ ὁ ἐπαίτης.

Ἄλλ' ἐνῶ τὸ σχέδιόν του
εὐρίσκεται εἰς τὸ στάδιον τῆς
ἐκπληρώσεως καὶ ὁ μικρὸς
ἔχει πλέον ἐναποθέσει τοὺς

δακτύλους του ἐπὶ τῆς πεντάρας καὶ ἡ ἀναπνοή του εἶνε ἐτοι-
μη νὰ ἐπαναληφθῇ, ὁ τυφλὸς σηκώνει τὴν μαγκούραν τὴν
ὁποίαν ἔχει πλησίον του καὶ τὴν καταφέρει ἐπὶ τοῦ βραχίο-
νος τοῦ χαμινίου ἀναφωνῶν μετὰ δυνάμειος ἀσυνήθους εἰς τὸ
ἐπαιτικὸν μουρμουρισμὰ τῆς φωνῆς του :

— Ἄτιμε ! ἔχω τόση ὥρα ποῦ σὲ β λ έ π ω !

Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ἡ φιλαντία ὁμοιάζει πρὸς ἀερόστατον πεπληρωμένον ἀέρος, ἐξ οὗ ἀπο-
λύεται καταγίγς, εὐθύς ὡς ἐπιφέρῃ τις τὸ παραμικρὸν βῆγμα εἰς αὐτό.

*

Πολὺ ὀλίγοι ἄνθρωποι εἶνε εὐχάριστοι εἰς τὴν συναναστροφὴν, διὰ τὸν
λόγον ὅτι ὁ καθείς δὲν προσέχει εἰς τὸ τί λέγει ὁ ἄλλος, ἀλλ' εἰς τὸ «τί
θὰ εἰπῇ αὐτός».